

lem nævnedes som Eksempel paa Forbryderpræget, var Adskillelsen af Retsplejen og Forvaltningen. Det synes jeg er søgt; thi Grunden dertil var jo sikkert den, som blev anført under Behandlingen af Sagen i de 2 foregaaende Samlinger, nemlig det økonomiske Hensyn; det var paa Grund af den store Bekostning, som dette at opfylde Grundlovens Bud i § 71 vilde medføre, at man udskød dette Spørgsmaal. Jeg tror ikke, der er Spor af Grund til at tvivle om, at det var den sande Aarsag. Imidlertid maa det ærede Medlem jo ikke være i Tvivl om, at hvis der i Øjeblikket virkelig var Stemning hos det fornødne Flertal i begge Ting for nu straks med det samme at gennemføre Grundlovens Bud paa dette Omraade, gik jeg med Glæde med dertil. Men hertil kommer for Resten endnu eet. Ved Siden af det økonomiske Hensyn maa det ikke glemmes — det kan ingen erfaren Rigsdagsmand overse —, at vi ved denne Adskillelse vilde støde paa lokale Interesser, som vilde vanskeliggøre eller i alt Fald i høj Grad sinke en Overenskomst. Derom er jeg ikke i Tvivl, naar jeg ser hen til, hvad Betydning de lokale Interesser have spillet og altid ville spille i Spørgsmaal af denne Natur. Jeg minder kun om det Spørgsmaal, hvor den jyske Landsret skulde ligge, som vi i sin Tid kæmpede saa vældigt om her nede. Jeg paakalder ærede Medlemmers Erindring om, hvorledes vi i den første Samling, jeg sad her i Tinget, 1895—96, drøftede Spørgsmaalet om en Straffedommer i Aarhus; i alt Fald de ærede Medlemmer, som sad i Udvalget desangaaende, ville erindre, hvorledes der var Tale om at bevilge denne nye Straffedommer, naar vi saa kunde faa nedlagt et andet Embede, som i Forvejen havde sit Sæde i Aarhus, men De erindre ogsaa, hvilken uhyre Modstand dette mødte fra de lokale Medlemmers Side; ikke en Gang denne ganske uskyldige Omordning vilde man den Gang være med til. Der er sikkert altsaa tilstrækkelig mange Grunde, der ikke have noget forbryderisk Præg, til, at man lod dette Grundlovslofte ligge indtil bedre Tider.

Saa nævnedes det ærede Medlem Bestemmelsen i § 133 om, at Justitsministeren kan give en Mand Sagførerbestalling, selv om han ikke er anbefalet af Sagførerraadet, hvilket ganske vist skal være Regelen. Dette skyldes jo slet ikke den forrige Justitsministers Initiativ; det er ligesom hele dette Afsnit i Lovforslaget om Sagførerraad og Sagførersamfund kom-

met ind i det andet Ting. Men dertil kommer, at jeg rigtignok mener, det er en saare gavnlige Bestemmelse. Man vil kunne tænke sig et Klikevæsen vokse op i Sagførererkredse, et Brødnid, som gjorde, at det ikke var muligt for en ung noksaa dygtig og anset Mand at trænge frem og opnaa Sagførerbestalling, naar det skulde være afhængigt af, om de allerede i Virksomhed værende Sagførere gav Samtykke dertil. Jeg antager kun, det er som en Ventil, som en Sikkerhedsforanstaltning overfor en saadan Mulighed, at denne Bestemmelse er kommen ind, og derfor finder jeg den gavnlige; men i alt Fald har den intet som helst med den forrige Justitsminister eller hans Sindelag at gøre.

Det fjerde og sidste Punkt, som det ærede Medlem nævnedes, var de to Bestemmelser i §§ 185 og 203, hvorefter visse Bøder skulde tilfalde Politikasserne og ikke, som ifølge den almindelige Regel i § 996, Statskassen. Jeg er enig med det ærede Medlem i den principielle Betragtning paa dette Omraade. Jeg ynder ikke Interesseskasser, men jeg vil dog sige, at disse to smaa Undtagelser skyldes jo heller ikke den foregaaende Justitsminister. Den ene af dem, § 185, er kommen ind i Landstinget, den anden, § 203, fandtes ganske vist i det af min Forgænger for 2 Aar siden forelagte Lovforslag, men var taget ordret, tror jeg nok at turde sige, ud af Proceskommissionens Forslag. Ingen af disse Undtagelser kan altsaa skyldes de forbryderiske Motiver, som det ærede Medlem forudsatte, og derhos er det ikke Justitsministeren, som gennem disse Undtagelser fra § 996 faar nogen større Myndighed, end han har i Forvejen. Det er jo ikke ham, der har Politikasserne under sine Hænder, og som derfor vil faa Fordel af, om en Bøde tilfalder Politikassen eller Statskassen.

Ja, det var det hele; det var de 4 Eksempler, det ærede Medlem nævnte paa det forbryderiske Ophav. Jeg tror at have paavist, at det slaar fejl i alle 4 Tilfælde. Jeg tror ikke, der har ligget noget som helst forbryderisk Motiv bagved deres Fremsættelse, selv hvor den skyldes den forrige Justitsminister, og jeg tror endnu mindre, at man med nogen Føje kan sige, at der ved disse Bestemmelser er lagt en større Magt i en Justitsministers Haand, end man med Føje kan og bør lægge deri. Jeg vil her indskyde, at intet skulde være mig kærere, end at man paa saa mange Omraader som muligt vilde fæstne Justitsministerens Myndighed til bestemte Regler.